

Cesta za oceán

Dát trochu svého času

Moje dvouměsíční dobrovolnická stáž probíhala ve městě São Carlos v jihovýchodní části Brazílie. Pracovala jsem v domě, který funguje jako volnočasový klub pro děti z okrajových částí města. Taková zařízení jsou v brazilských městech hodně potřeba, protože hlavně v chudších čtvrtích je hodně dětí, kterým se nikdo moc nevěnuje. V takovém „druhém domově“ děti z předměstí dostanou jídlo (každý den jsou to fazole a rýže, občas nějaká zelenina) a hlavně pozornost, které se jim nijak nedostává. Učitelé a dobrovolníci se jim věnují a poskytují bezpečné prostředí a zázemí, které zdaleka pro všechny z dětí není samozřejmostí.

Učila jsem děti angličtinu a výtvarku a pomáhala, kde bylo zrovna potřeba. Společně s další studentkou z Ekvádoru jsme pro děti připravovaly hry a snažily se zpestřit jejich denní program něčím, co se jim bude hodit do života. Někdy to chtělo pevné nervy, protože děti bylo hodně a byly dost temperamentní. Když se jim chtělo tančit, tak začaly tančovat klidně uprostřed hodiny. Ale i přes tu jejich neposednost jsme spolu strávili krásný čas.

Eu não falo português!

Hlavní náplní mojí práce byla výuka angličtiny. Jak už to tak bývá, děti se ze začátku styděly mluvit, protože se bály, že udělají chybu. Když ale zjistily, že portugalsky se se mnou nedomluví, začaly postupně používat víc a víc anglických slov. Snažily se mě učit portugalsky a nakonec jsme se smáli vlastním chybám společně.

Země s otevřenou náručí

S ostatními dobrovolníky z jiných evropských zemí jsme se shodli na tom, že v Brazílii je neuvěřitelně lehké zapadnout. Přítup Brazílii cizincům by se dal popsat asi takhle: „Odkud jsi? Na tom nezáleží. Teď jsi tady, takže patříš mezi nás!“

V cizí zemi, ale ne sama

První dny v úplně novém prostředí, kde nikoho neznáte, nebývají snadné. Pokud jste v zemi, kde se mluví jazykem, kterému nerozumíte, je to těžké dvojnásob. Já jsem se však díky přátelskému přijetí cítila v Brazílii od prvního dne jako mezi svými. Je to zvláštní, ale právě v zemi, která je známá vysokou mírou násilí a kriminality na ulicích, jsem měla velké štěstí na dobré lidi. Stalo se mi třeba, že jsem se ztratila a musela se zeptat skupinky studentů na cestu. Nejenže mě doprovodili, ale ještě mě pozvali na večeřek, kam měli zrovna namířeno, a dali mi na sebe kontakty, abychom se mohli potkat znovu. Byla bych ráda, aby měli cizinci v naší zemi taky tak dobrou zkušenost jako já v Brazílii. Mys-

